

FIONNUALA KEARNEY

**HET BOEK
VAN
JOU EN MIJ**

AVANDEUR

ROMAN

*Voor Eamonn en Mary en ook voor Jim en Monica,
die zo'n liefde hebben gekend.*

DEEL 1

1

Dominic

NU – 3 juni 2017

Uit Het boek van jou en mij:

‘Ik hou van je omdat je me hebt gevonden.’

Ik ben klaarwakker hoewel dat niet zo zou moeten zijn. Volkomen roerloos zit ik rechtop op het randje van ons bed, mijn oren gespitst om haar te horen. In de stilte klinken alleen de vertrouwde geluiden van het oude gebouw. Er zoemt een vlieg bij het slaapkamerraam en door de eiken vloer heen hoor ik beneden in de keuken de koelkast brommen. Achter de muren kreunen de leidingen als een snelle, afwachtende hartslag. Zelfs het huis mist Erin.

Ik sta op en rek me uit en raak daarbij met mijn handen net het plafond. Dan begin ik aan mijn ronde door Valentine's Way 44, mijn ochtendritueel. In de slaapkamers van de kinderen werp ik niet meer dan een blik, want daar is niets nieuws te vinden behalve een extra laagje stof. Als ik de trap af loop, strijk ik met mijn linkerhand over de originele, art-decospiraaltrap. Beneden, meteen

rechts in de werkkamer, staat naast een stapeltje bouwtekeningen de bureaulamp aan. Als ik mijn papieren agenda zie liggen, denk ik er met een steek aan terug hoe Erin me maanden geleden probeerde over te halen de digitale agenda van mijn telefoon te gaan gebruiken. Ik moest er niet aan denken, moest lachen, negeerde haar spottende opmerking over mijn ouderwetsheid en herinnerde haar eraan dat zij juist degene was geweest die me uit alle macht aan het geschreven woord wilde hebben.

Bij vandaag geeft een tekeningetje midden op de bladzijde aan dat vanavond Lydia's verjaardagsfeest is. Mijn zus zal personeel van haar cafés met bladen vol minuscule canapés en lauwe prosecco laten rondlopen. Ze zal van het ene naar het andere groepje vrienden gaan, onder wie een aantal die ik niet ken, met een glimlach op haar gezicht geplakt alsof er niets aan de hand is.

Ik schrik als de telefoon in de gang gaat, maar verroer me niet omdat ik aanvoel dat er toch weer zal worden opgehangen.

'Hoi,' hoor ik Erin van achter de deur zeggen, 'we zijn even niet thuis. Laat je boodschap achter na de piep.' Dan komt mijn stem erbij met 'Mocht iemand er belang aan hechten, ik ben er ook niet' en giechelt ze vlak voor de piep, gevolgd door een klik. Ik loop naar de gang, waar haar lach nog weerklinkt en bijna tegen de muren echoot, en ik vraag me af hoe de dagen zonder haar zo vreselijk vermoeiend kunnen zijn. Zo is het altijd geweest. Vanaf de eerste keer dat ik haar zag, met haar bespottelijke dans, tot de laatste keer dat we elkaar spraken, heeft ze in mijn ziel gewoond. Ze is er gewoon ingetrokken en niet meer weggegaan. Zonder discussie. Zonder toestemming. Zonder spijt.

Onbewust ben ik naar de mahoniehouten wandtafel gelopen en ben ik bij de enkele lade gaan staan. Het boek lijkt me te roepen. Ik beeld me alarmlichten in die me waarschuwen voor de op de loer liggende gevaren, maar het vertrouwde gevoel van het boek in mijn handen brengt troost en opluchting. Het zachte nappaleer vertoont net als ik hier en daar littekens. Ik blader wat door onze handgeschreven pagina's. Ze ruiken naar Erin, een vaag vleugje

pioengeur. Ik hou ze bij mijn gezicht en adem diep in voordat ik het boek bij haar laatste epistel open. In de gang van het huis dat we samen tot een thuis hebben gemaakt, ijsbeer ik over de zwart-witte tegelvloer. De eerste stralen ochtendzonlicht die door de glazen koepel in het dak schijnen, helpen me haar woorden hardop te lezen:

12 mei 2017

Lieve Dom,

In augustus 2004 heb je hier iets uit weggenomen, weet je nog?

Soms, meestal als ik rond de dageraad in bed lig, vraag ik me af – nee, het is meer dan dat, wil ik dólgraag weten – of al dat leed voorkomen had kunnen worden als je dat niet had gedaan.

Ik bedoel, stel dat je die pagina had laten zitten waar hij zat? Stel dat die woorden nu precies de woorden in ons boek van jou en mij waren die jij op dat moment echt tegen mij had moeten zeggen? Misschien was je dan eerlijke geweest, had je erover gepraat, of zelfs om hulp gevraagd. En zou het misschien anders zijn gelopen als ik op dát moment dié woorden van jou had gelezen? Stel dat ik ze had kunnen zien door de volgende pagina tegen het licht te houden?

Ik heb het geprobeerd, maar dat werkt alleen in films.

Ik weet het, je noemt me 'de koningin van de stel dats'. Maar dit is slechts een van de dingen die door mijn hoofd spoken als ik te vroeg wakker word in die in het vroege ochtendlicht gedrenkete uren.

Je zegt dat ik niet zo suf moet doen en niet in het verleden moet blijven hangen. Je houdt me vast en zegt me dat alles zo loopt zoals het hoort te lopen, nooit 'met een bepaalde reden' maar 'het leven', zeg je altijd, 'het leven loopt zoals het moet lopen'.

Dus die verdwenen pagina bleef heel erg spoorloos. Weg. Foetsie. Ik heb nooit geweten wat erop stond en jij hebt het me nooit verteld. En het leven liep zoals het moest lopen en er was leed, maar ook heel veel liefde. En of er liefde was!

En die is er nog steeds.

Dat is waar ik me aan vastklampt in die rusteloze uren in het staartje van de nacht.

Ik attendeer mezelf erop dat de liefde blijft.

Erin x

Ik ga op de dichtstbijzijnde stoel zitten. Tegenover me lijkt de gesloten voordeur me te tergen. 'Stel dat ze nu binnen kwam lopen?' zeg ik amper hoorbaar.

Mijn 'koningin van de stel dats'... Ik zou haar vasthouden, met mijn vingertoppen over de zachte huid van haar gezicht strelen en haar zeggen dat ze gelijk heeft, dat het de liefde is die het leven betekenis geeft.

2

Erin

TOEN – december 1996

‘Omdat je het zonder liefde wel kunt schudden,’ verkondigde Seamus Fitzpatrick, Fitz voor zijn vrienden en publiek.

Erin voelde dat Dom in haar hand kneep en ze volgde zijn ernstige blik naar de overkant van de tafel. Toen ze de samengeperste lippen van haar kersverse schoonmoeder zag, wendde ze haar blik af en keek naar een natte kring op het papieren tafelkleed.

‘In Ierland zouden we daar een heel ander woord voor gebruiken, voor “schudden”, maar ik pas me even aan aan mijn omgeving.’ Fitz lachte zacht en ongemakkelijk.

O, god, dacht Erin, ga nu alsjeblieft niet vloeken. Ga maar gauw weer zitten, pap. Alsjeblieft.

Ze slikte toen zijn stem de kleine ruimte weer vulde. Het was een privézaaltje achter in The King’s Arms, recht tegenover de burgerlijke stand. Niet bepaald haar droomlocatie voor een bruiloftsfeest. Zoals ieder klein meisje had ze zichzelf ooit voor zich gezien in een elegante jurk in een schilderachtig dorpskapelletje. Met na de geloften een drukke receptie en een feestmaal, gevolgd door een geoefende eerste wals door de bruid en bruidegom op ‘hun’ liedje.

Een zaaltje in een kroeg met een plakkende vloer en velours behang waar de rook in was getrokken, versleten fluwelen bekleding, vlassig engelenhaar en kerstverlichting waarvan een aantal lampjes ontbraken, hadden geen deel uitgemaakt van haar droom. En Dom en zij kenden elkaar nog niet lang genoeg om een eigen liedje te hebben. Ze streek met haar hand over haar buik toen de inmiddels bekende vrees weer aan haar begon te knagen. Ze kenden elkaar lang genoeg om het kleine mensje te maken dat nu in haar buik danste, maar niet lang genoeg om een liedje te hebben. Alleen Doms hand op die van haar zwakte haar twijfels af en herinnerde Erin eraan dat het belangrijkste in elk geval goed zat. Dominic Carter was een heuse droomprins.

‘Want zonder liefde,’ ging haar vader verder, ‘ben je slechts twee mensen die door het leven dolen als door een... door een... trandal.’

Ze weerstond de neiging om hem aan zijn mouw te trekken en bad tot haar moeder: zorg dat hij gaat zitten, mam, alsjeblieft.

‘Dus het vervult mij met vreugde...’

Ze trok een gezicht toen Fitz begon te huilen.

‘Het vervult me met vreugde,’ snotterde hij, ‘om te zien dat jullie twee echt van elkaar houden, dus luister nog even goed naar me.’ Hij loerde over zijn ovale bril met stalen montuur naar hen. ‘Hou die liefde vast, dan zit je gebeiteld.’

Erins mond trok en ze probeerde te glimlachen.

‘Dus laten we het glas heffen op de bruid en bruidegom. Ik wens jullie veel gezondheid en geluk toe en een gezin dat van jullie zal houden en jullie zal verankeren.’

‘Dank je wel, pap.’ Toen hij weer ging zitten, raakte ze zijn arm aan in zijn nieuwe, niet helemaal goed passende pak.

‘Je moeder zou zo trots op je zijn,’ zei hij glimlachend.

‘Dank je wel, pap,’ herhaalde Erin en ze keek naar haar dikke buik. In een jurk was het onmogelijk te verbergen. Iedereen die hier aanwezig was, wist het toch al.

‘Deed ik het goed?’ vroeg Fitz.

Ze stelde haar vader gerust dat hij een perfecte speech had gegeven en keek toen, weer, naar haar schoonouders aan de overkant van de ronde tafel. Sophie veegde denkbeeldige kruimels van het kleed. Gerard knikte en glimlachte naar haar.

‘Misschien had ik niet...’ Haar vader boog zich naar haar toe terwijl hij zijn glas leegdrank. Ze sloeg een arm om zijn nek en gaf hem een kus op zijn wang.

‘Ik zei toch dat hij perfect was, pap. Bedankt.’

Drie ronde tafels met elk tien man waren in de ruimte gepropt en creëerden een geluidsniveau waarvan Dom en zij dankbaar gebruikmaakten. ‘Zullen we ervandoor gaan?’ fluisterde haar echtgenoot.

‘Dat kan niet en dat weet je.’ Ze voelde hem in haar oor zuchten en er liep een rilling over haar rug. Ze wilde niets liever dan naar hun appartement gaan en samen met deze man en hun ongeboren vrucht in bed kruipen.

‘Oké, dan blijven we nog even,’ gaf hij toe. ‘Maar niemand verwacht dat we hier tot het einde blijven zitten drinken, lieverd.’

‘Laten we nog een rondje maken, nog een half uurtje,’ zei ze. Ze hees zichzelf omhoog, zette de afwezigheid van muziek en een eerste dans uit haar gedachten en zei tegen zichzelf dat ze dankbaar moest zijn dat Dom dit zo snel had kunnen regelen, en dat helemaal alleen met nauwelijks hulp van haar of iemand anders. ‘Ik ga even plassen,’ fluisterde ze. Ze liep naar de achterkant van de zaal waar de gang met wc’s was. Toen ze bijna de hoek om wilde lopen, nagelde een stem die ze herkende haar aan de grond.

‘Ze is echt schaamteloos.’

Erins hand ging automatisch beschermend naar haar buik. Elke zenuw in haar lijf zei dat ze moest omdraaien, dat dit niet voor haar oren bestemd was, maar haar voeten leken wortel te hebben geschoten in de sjofele vloerbedekking.

‘Je bent moe. We gaan zo wel naar huis.’

‘Doe niet zo bevoogdend, Gerard, ik ben niet moe. Ik kan dat mens gewoon niet uitstaan.’

‘Dat “mens”, zoals jij haar noemt, draagt wel ons kleinkind. En praat verdorie niet zo hard.’

Erin ging met haar rug tegen de muur staan. Ze probeerde haar wervels er een voor een tegenaan te drukken. Ineens kon de gebroken witte jurk die ze in een klein vintage winkeltje vlakbij Putney zo behoedzaam had uitgekozen haar weinig meer schelen. Ze deed haar ogen dicht en wilde dat ze onzichtbaar was.

‘Is dat wel zo?’ siste Sophie. ‘Hoe weten we zeker dat het van hem is? En hij is te verblind om daarbij stil te staan!’

‘Hou op!’ snauwde haar echtgenoot. ‘Als je weg wilt, dan gaan we, maar dit is niet de plek of het moment voor een scène.’

Ze zou de hoek om moeten lopen, dacht Erin bij zichzelf. Gevoel die smalle, aardebruine gang in gaan en langzaam langs hen lopen, pronkend met haar buik. Lieflijk naar haar schoonmoeder glimlachen en een dankbare blik op Gerard werpen, de man van wie Dom godzijdank de meeste genen leek te hebben gekregen. Erin wist wat ze zou moeten doen, maar in plaats daarvan vroeg ze haar blaas om vergiffenis en liep ze de zaal weer in om zo goed en zo kwaad als het ging met hun vrienden te kletsen.

‘Je ziet er goddelijk uit,’ fluisterde Lydia.

‘Hemels,’ viel Hannah haar bij.

‘Ja, dat is nogal wieses,’ zei Nigel, Doms beste vriend, met een grijns. ‘Zwangerschap maakt zo sexy. Zelfs ik zou er zwanger nog goed uitzien.’

En met een schuin oog op Sophie die de zaal in kwam lopen, lachte Erin om hem.

Toen ze vertrokken, maakte iedereen een erehaag op een vals klinkende bruidsmars. Pas toen Dom haar eronderdoor leidde, langs Fitz en haar broer Rob, zag Erin dat Sophie helemaal aan het einde stond. Ze zou wel staan wachten om hem in te fluisteren dat hij altijd bij hen kon aankloppen als hij van gedachten veranderde. Erin bukte diep. Dom zou niet van gedachten veranderen, want hij hield van haar. Sinds ze hem over de baby had verteld, had hij steevast een glimlach om zijn mond gehad. En ook al had ze geen ver-

wachtingen gehad, hij had haar binnen enkele dagen na het nieuws ten huwelijk gevraagd. Dom was met haar getrouwd. Omdat hij van haar hield.

Hij trok haar door de haag en toen ze weer rechtop stond, boog ze zich naar Gerard voor een zoen, kuste haar schoonmoeder net zoals ze zelf deed, in de lucht naast haar wang, en greep de hand van haar echtgenoot beet.

Bij de deur kreeg ze nog een stevige knuffel van Lydia toen Dom haar in haar jas probeerde te helpen. ‘Ik bel je morgen,’ zei ze, ‘ga maar lekker slapen.’

Erin knikte. Het was een lange dag geweest, maar ze hield haar schoonzus nog even vast.

‘Zorg goed voor dat broertje van me,’ zei Lydia met een glimlach. ‘Ik heb er maar eentje.’

Erin knikte, betrok Hannah, haar andere bruidsmeisje, ook bij de knuffel en liet haar blik door de zaal gaan tot die op Fitz en Rob viel. Ze hielden niet van afscheid nemen en waren ver bij de deur vandaan gaan staan. Toen haar vader zijn vingers op zijn lippen legde en haar een kus toe blies, en haar enige broer naar haar knip-oogde, knikte Erin en vocht tegen de tranen.

Nigel gaf Dom de autosleutels en glimlachte naar Erin. ‘Hij staat voor de deur en is al lekker opgewarmd, schat,’

‘Bedankt,’ fluisterde ze. Soms waren het de kleine, lieve daden van mensen waardoor ze volschoot. Ze keek naar Sophie, die haar handen wrong. En soms, dacht ze, kwam het door bijtende opmerkingen. Ze kon het niet laten, wendde zich tot haar schoonmoeder en fluisterde: ‘Ik hou van je zoon en dat zal hij altijd weten. Altijd.’

Haar reactie was een miniem knikje, een minuscuul trekje van het afkeurende vrouwenhoofd als een kil maar waarneembaar gebaar van erkenning.

In de auto rilden ze allebei. Dom wreef haar armen warm. ‘Wie trouwt er dan ook in december?’ zei hij lachend. ‘Goed, snel naar bed met jou.’

Ze sloot haar ogen even om dit moment vast te leggen in haar

geheugen; zijn verlangen om haar warm te maken en veilig thuis te brengen. Dom was zevenentwintig en hij zou eigenlijk tijdens zijn huwelijksnacht seks moeten hebben, heel veel seks. Ze had deels het gevoel dat ze haar excuses moest aanbieden, niet alleen voor het gebrek aan een vrijpartij in hun huwelijksnacht, maar voor alles. Voor het hele meisje-ontmoet-er-binnen-zeven-maanden-achter-komen-dat-ze-zwanger-is-en-vijf-maanden-later-met-haar-trouwen-gebeuren. Het zou nog mild zijn als je het een wervelwind zou noemen.

Hij ging met zijn hand onder haar jas en kneep in haar knie, die bloot was op de huidkleurige panty onder haar korte, kanten jurk na. ‘Meer dan ooit,’ zei hij.

Ze lachte. ‘Hoe wist je wat ik zou gaan vragen?’

‘Ik kan je gedachten lezen, en bovendien vraag je me elke avond of ik gelukkig ben.’

Ze staaarde door het raam naar de schaduwen van de met ijs bedekte sparren langs de weg. ‘Ik wilde het gewoon even zeker weten...’

‘Erin?’

‘Hm?’ Ze boog zich naar de warme lucht die uit het dashboard kwam.

‘Wil je me iets beloven?’

‘Zeg het maar.’

‘Geloof me als ik zeg dat ik gelukkig ben. Ik zou hier niet samen met jou zijn, met jullie, als ik dat niet wilde. Dus na vandaag weet je het voor altijd zeker, oké?’

‘Oké.’

‘Beloofd?’

‘Ik beloof je dat ik niet meer zal vragen of je gelukkig bent, tenzij ik een heel goede reden heb om daar niet zeker van te zijn.’

Dom schudde zijn hoofd. ‘Nu alweer aan het onderhandelen! O jee, waar ben ik aan begonnen?’

Een paar minuten later parkeerde hij de auto vlak bij hun gebouw. ‘Dank jullie wel, parkeerelfjes,’ fluisterde Erin. Hawthorn

Avenue 27 was in de negentiende eeuw een huis voor één enkele familie geweest; Engelsen die in Erins fantasie door de kamers dool- den. Vandaag de dag was het gebouw opgedeeld in drie apparte- menten. Dom en zij woonden in de kamers met hoog plafond op de benedenverdieping, vanwaar ze toegang hadden tot hun eigen privétuin. Ondanks het feit dat Gerard en Sophie Carter hun huis- bazen waren, vond Erin het heerlijk om er te wonen. Ze was dol op de originele weelderige kroonlijsten en plafondrozetten, de stenen haard in de woonkamer, de houten lambrisering in hun slaapkam- er en de krakende vloeren met jaren van verhalen in elke kreun. Ze was opgegroeid in een rijtjeshuis uit de jaren zestig waarvoor haar ouders een hypotheek hadden moeten afsluiten om het van de gemeente te kunnen kopen, en Erin vond het geweldig dat je in dit huis de geschiedenis kon vóélen.

‘Oké,’ zei hij, terwijl hij een arm om haar heen sloeg en de auto op slot deed. ‘Hoe gaan we dit aanpakken?’ Ze naderden de voor- deur. ‘Is dit de drempel, of is dat bij de deur van ons appartement?’

‘Dom, nee, dat is gènant. Ik ben te...’

Voordat ze haar zin kon afmaken, gaf hij haar de sleutels en tilde haar in zijn armen. Hij droeg haar met één arm onder in haar rug en de andere onder haar knieën, zij deed de deur open en lachte. ‘Klaar nu!’ riep ze uit.

‘Nee! Het moet ook bij die andere. Voor het geval dat. Anders brengt het misschien ongeluk!’

Toen ze in hun appartement binnenkwamen, zette Dom haar weer op de grond. Hij deed alsof hij door zijn rug was gegaan en rolde over de harde, glanzende houten planken. Hij sloeg tegen hun meterhoge kunstboom met de rode en groene kerstballen. Haar eigen hand rustte op het bewegende kind. Hun baby moest ook lachen.

Het was, volgens wat ze over het onderwerp had gelezen, de ma- nier van de natuur om haar erop voor te bereiden, maar Erin was de moeheid meer dan beu. Ze was het beu dat ze ’s nachts niet kon

slapen en overdag dutjes moest doen om het in te halen. Ze schudde met de ketel die op het AGA-fornuis stond en zette hem op de kookplaat. Ze bleef vlakbij, want het ding had een hoge fluittoon en ze wilde Dom niet wakker maken.

Na een zakje kamillethee in een grote mok te hebben gedaan, liep ze langs de gootsteen naar de stapel cadeaus op de keukentafel. Haar lege theekop van de vorige ochtend, toen ze nog een ongerouwde vrouw was geweest, stond ondersteboven in het afdruipek. Ze plofte neer aan het hoofd van de tafel – massief eiken, platlandsstijl, met bewerkte poten en een besteklade aan één kant – wat een cadeau van de familie Carter was geweest. Ze hadden aangeboden een heus trouwfeest te bekostigen, waarschijnlijk zo'n feest waar Erin van had gedroomd, maar zowel Dom als zij hadden het geld niet willen aannemen omdat ze, hoewel het nooit was uitgesproken, voelden dat ze Erin afkeurden.

Ze liet haar handen over de verscheidenheid aan cadeaus gaan. Er was er maar eentje in de enorme berg dat ze graag wilde openmaken. Ze wist dat Dom het niet erg zou vinden als ze er alvast in keek. Fitz had het in oude kranten gewikkeld en met een blauw lint dichtgebonden.

De doos was plat, A4-formaat. Ingepakt in lagen vloeipapier lag een in leer gebonden notitieboek. Donker chocoladekleurig nappaleer met een flap die opende als een envelop. Aan de punt van de flap zat een enkel leren koord om eromheen te binden. Toen ze het oppakte, voelde het lichter dan ze had gedacht. Ze ging met haar wijsvinger over de in reliëf aangebrachte woorden op de voorkant:

WAT BEN IK?

IK BEN *HET BOEK VAN JOU EN MIJ*,

DE PAGINA'S VAN DE WAARHEID MET HAAR LICHT EN SCHADUWEN.

IK BEN DE LIEFDE,

EN ALS IK WAARACHTIG BEN, ZAL IK ALTIJD VOORTLEVEN.

Toen ze het opensloeg, viel er een kaartje uit waarop in haar vaders handschrift stond:

*Erin en Dom, dit is iets wat je moeder en ik deden. Het heeft ons serieus door netelige tijden geholpen, dus dit is een 'geleend' idee voor jullie cadeau. Ik hoop dat jullie het zullen gebruiken zoals wij dat deden. Om met elkaar te praten, op te schrijven wat je niet voor elkaar krijgt om uit te spreken. In de jaren die komen zal dit boek een plek zijn waar je naar teruggrijpt en in leest over de dingen waarvoor je toen waarschijnlijk te jong en naïef was om ze te begrijpen. Er zijn maar twee regels. Regel één: gebruik het niet te vaak, het is een manier om over moeilijke dingen te praten, niet de enige plek om ze uit te spreken. En regel twee: als je iets schrijft, begin en eindig het met liefde, zoals 'Mijn allerliefste Erin/Dom' etc. en eindig altijd, maar dan ook **ALTIJD**, met de ander eraan te herinneren dat je van diegene houdt en waarom, bijvoorbeeld: 'Ik hou van je omdat...'*

Erin waardeerde de gedachte achter het cadeau, maar ze legde het toch hoofdschuddend terug in de doos, niet in staat zich een tijd voor te stellen waarin Dom en zij niet gewoon tegen elkaar konden uitspreken wat ze wilden zeggen.

Ze hoorde zachte voetstappen op de tegelvloer en draaide zich om.

'Kom naar bed, lieverd.' Dom stond gekleed in een gestreepte pyjamabroek maar met ontbloot bovenlichaam in zijn ogen te wrijven.

'Ik kan niet slapen.' Ze voelde hoe hij van achteren zijn beide armen om haar middel sloeg.

'Het is drie uur 's nachts,' zei hij gapend. 'Wat zit er in die doos?'

'Een cadeau van pap.'

Hij schoof een stoel naast die van haar, nam een slok van haar thee en trok een vies gezicht. 'Geen wonder dat je niet kunt slapen.'

Dat is poep in poedervorm.’ Zijn blik ging weer naar het cadeau.
‘Wat is het?’

‘Maakt niet uit, gewoon een van paps onbezonnen ideetjes.’

Dom pakte haar hand vast. ‘Weet je nog dat we elkaar ontmoeten, mevrouw Carter?’

Ze lachte. ‘Natuurlijk. Dat is pas een jaar geleden.’

‘Oudjaarsavond bij Lydia. De eerste keer dat ik je zag, was je aan het dansen, met je hele een meter tachtig.’ Hij streelde over de donshaartjes op haar arm. ‘Je deed die vreemde, zwaaiende hippiemove van je, je lange ledematen zwiepten in het rond.’

‘Je noemde me boommeisje en ik vond je maar niks.’

‘Je viel als een blok voor me.’

‘Oké, je hebt een beetje gelijk. Maar die bijnaam vond ik niks.’

‘Ik wist de eerste keer dat ik je zag meteen dat ik met je zou trouwen.’

‘Niet waar.’

‘Wel.’

Erin legde haar handen om zijn stoppelige kin en concentreerde zich op de amberkleurige vlekjes in zijn slaperige bruine ogen.
‘Echt?’

‘Echt.’ Hij knikte erbij. ‘Ik moet er wel bij zeggen dat als ik had geweten dat ik tijdens mijn seksloze huwelijksnacht om drie uur wakker zou zijn, ik je lekker had laten staan swingen in die woonkamer.’

‘Hé!’

‘Ik zou zijn weggerend en niet meer hebben omgekeken.’

‘Leugenaar.’

‘Je kent me te goed,’ zei hij glimlachend.

Ze keek weer naar de doos. ‘Denk je dat we altijd met elkaar zullen kunnen blijven praten? Zoals nu? Gewoon eruit gooien wat we denken?’

‘Natuurlijk. Als het maar niet altijd om drie uur ’s nachts is. Het was een lange dag, kom je terug naar bed, lieverd?’

Erin zuchtte, kwam tegelijk met hem overeind en nestelde zich

in zijn elleboogholte. Ze wist dat hij niet meer zou kunnen slapen tenzij zij het ook zou proberen.

Even later, in bed, rilde ze onder de koude lakens. Ze rolde zich heerlijk tegen hem aan in de foetushouding en voelde meteen hoe zijn warme lijf dat van haar verwarmde, hoe zijn rustige geest die van haar kalmeerde en zijn liefde uit zijn poriën in die van haar stroomde en haar voedde. In de streepjes licht die tussen de luxaflex door piepten, zag ze de ringvinger van zijn rechterhand, waar hij in plaats van een ring te dragen de woorden 'Erin forever' had laten tatoeëren. Zijn moeder had bijna een hartstilstand gekregen toen ze het zag. Erin vond het geweldig, bijna niet in staat te geloven dat een man, en vooral deze man, die overal met zoveel passie voor ging, zichzelf als de hare had bestempeld.

Ze kneep in zijn hand. Met haar vrije hand reikte ze naar zijn wang. De geur van het leer kleefde nog aan haar vingertoppen.

'Ik ben de liefde,' fluisterde ze.

'Ik ook op jou,' zei hij zacht.

Ze glimlachte en sloot haar ogen.